

**«Все, що душа
довірила
словам»**

**Костянтинівська центральна
міська публічна бібліотека**

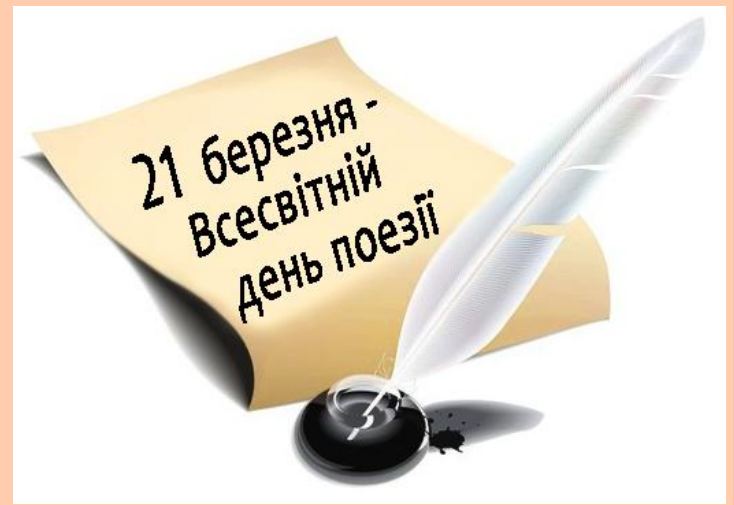
*Літературне об'єднання
«Дзеркало»*

Поезія – це ліки для душі,
Поезія – це серця ода:
Найсокровенніше вкладають у вірші
Поети й поетеси для народу.

Поезія – мелодія без нот,
Поезія – це акапельний спів.
Вона підносить нас до визначних висот
За допомогою звичайних слів.

Поезія – це урочистий марш,
Поезія – це філософія життя.
Це може бути легкий дружній шарж
І гостросатиричне викриття

Поезія – це пристрасна молитва,
Поезія – це заклик енергійний
До боротьби, стягання і до битви
За правду у цьому світі непостійнім.

Поезія – це особлива мова,
Якою всі закохані говорять.
Поезія – це титанічна сила слова,
Яку ніхто й ніщо не поневолять.

Поезія – це сповідь найщиріша,
Поезія – талант, що проростає із насіння,
Поезія – це мудрий голос серед тиші,
Поезія – це найпрекрасніше творіння.

Natalka_V

**Поезія - це завжди
неповторність,**

*якийсь безсмертний
дотик до душі.*

Людина здавна шукає натхнення з різних джерел. Ними може бути поезія, музика, чи просто розмова з друзями. Поети не мислять свого життя без рим, метафор та віршів - „О слово, що без тебе Я...?“ Поезія – це щось більше, аніж спосіб пізнання, поезія – це, передусім, спосіб життя та невід’ємна частка людської особистості. Ось і девізом Літературного об’єднання «Дзеркало» яке працює при Центральній міській публічній бібліотеці, стали рядки з вірша Ліни Костенко «Поезія – це завжди неповторність».

Літературне об'єднання згуртувало людей, закоханих у поезію, та стало своєрідним осередком творчого спілкування для всіх, кому не байдуже поетичне слово та об'єднало любителів поезії з метою спілкування, обміну цікавою інформацією з питань літератури, знайомства членів клубу і жителів міста з новими творами та публікаціями поетів і письменників міста.

Вони пишуть поезію та прозу, діляться своїми враженнями та натхненням, літературним досвідом і творчими планами. Надія Штанько, Людмила Ганнич, Людмила Донченко, Володимир Неклець, Михайло Милий, Наталія Миронова, Анатолій Константинов - ось далеко неповний список обдарованих та одержимих ідеєю літературної творчості, людей.

Отже, будемо знайомі

Надія Штанько

Її з упевненістю можна назвати королевою поезії. Надія Львівна – душа, яка тонко відчуває, вона скромна, добра і чуйна людина. В її поезії – співзвучність із Всесвітом і миром, гармонія природи і неповторність почуттів, натхнення і творчість.

Поэты малым вдохновляются,
Им слава, деньги нипочем,
Они до старости влюбляются
И любят нежно, горячо.
Им звезд невиданные россыпи
На темном небе подавай,
И бриллиантовыми росами
Сверкающий из края в край
Весенний луг, туманы белые
Над сонной речкой поутру,
И ветви с яблоками спелыми,
Глядящиеся в сонный пруд.

Они любимым дарят золото
Осенних кленов и янтарь,
Своей души шальную молодость
Кладут на верности алтарь.
Они рожают вдохновение
Из неподдельной красоты
И превратят души волнение
В неповторимые цветы...

Наталія Миронова

*Талановита костянтинівська поетеса.
Її поезія відрізняється тонким ліризмом, красою
світосприйняття, глибиною почуттів.*

Так нужно, чтоб кто – то обнял,
Могучим крылом от всех бед защишая,
И нежно глаза целовал,
Шепча непрестанно: «Моя дорогая!»

Так нужно, чтоб солнце светило,
Пел лес и ступала Весна,
И сердце от боли не стыло,
И знать, что кому – то нужна.

Віктор Абраменко

*Членом літературного об'єднання став недавно.
Його вірші філософські, гостросоціальні, на
злободенні теми. Але є і місце любовній ліриці,
красивим почуттям.*

В лучах заходящего солнца с тобою
Мы нежились тёплым песком возле моря.
Нас ветер приятный тогда обдувал,
Как вроде бы песнь о любви напевал.
Мы в небо смотрели – закат наступал
И ночь приближалась, и ветер стихал.
Уже и не слышно нам рокота волн,
И ночь навевала на всё сладкий сон.
И всё так спокойно, вокруг тишина
Ты рядом, и я обнимаю тебя.

Всё стихло, природа покой обрела,
Лишь звёзды нам светят с луной свысока.
Мы, за руки взявшись, идём налегке,
Свой след оставляя на мокром песке.
Влюблённым везде хорошо, и всегда
Сближает любовь и скрепляет сердца.
Всё кажется раем, когда ты влюблён
Ты счастлив с любимой и ей восхищён.
Вот ночь пролетела и солнце взошло,
Но мы теперь вместе и нам хорошо.

Анатолій Константинов

*Кажуть - талановита людина талановита в усьому.
Це про А. Константинова. Анатолій Іванович не
тільки поет, а й справжній художник. Його поезія
така ж красива і високомистецька, як і його картини.*

Здравствуй, дорогая моя осень,
Как всегда, неожиданно ты красива,
Красишь золотом листву и мою проседь,
Своей кистью, как художник, живо.
Каждый год всегда меня тревожишь,
В моем сердце чувства открываешь,
И без грусти ты прийти не можешь,
Размышлять о жизни заставляешь.

Людмила Донченко

Чудова жінка і чудова поетеса. Її поезія відрізняється витонченістю, красивим поетичним стилем, веселковим настроєм, вірою в життя.

Мы научились вместе жить давным-давно.
Мы научились вместе плакать и смеяться.
С годами выпито несладкое вино.
В сосуде – мудрость.

Ею нужно восхищаться!

Мы научились вместе жить давным-давно.
Ведь нужно только за руки держаться!
Есть истина, есть правило одно –
Не стоит понапрасну распыхаться!
Мы научились вместе жить давным-давно.
Мы научились жизнью наслаждаться.
Нам счастье с терпким привкусом дано.
Но даже зависть начинает восхищаться!

Олександр Хололович

Молодий талановитий поет. Основними темами його віршів є теми кохання, філософії буття, пошуком сенсу життя.

Вірші Олександра неповторні і дуже ліричні.

Ещё один день пролетел, словно миг,
Исчез без следа, будто солнечный блик.
Наполненный шумом, рутиной клеймён,
Пронизанный вспышками лиц и имён.
В нём не было крыльев и не было слёз,
Ни горькой полыни, ни сладости грёз,
И в книге страницы остались пусты -
Они не хранят вечный бег суеты.
Все звуки растаяли, ночь за окном,
Рой мыслей гудит в голове перед сном.
Надежда на завтра — отчаянный крик,
Но завтрашний день — это только двойник...

Анатолій Сущев

Пише дуже теплі і щирі вірші. В його поезії - краса природи, любов до рідного краю, неповторність кохання.

Вот и осень пришла к нам почти незаметно,
Уходя от жары, от палящих лучей,
Обрывая листву, уносимую ветром,
В позабытое время холодных ночей.

Вся ее красота, все ее многоцветье
Разодето природой в багряный отсвет.
Теми красками в век своего многолетия
Восхищался не раз пораженный эстет.

Еще буйная зелень шумит на верхушках,
Еще нежно ласкает ее ветерок,
Но уже желтизна украшает макушки
И осеннее солнце румянит листок.

Отшумев, озорно отшала напоследок,
Извиваясь, кружась, лист срывается вниз.
И летит он меж всех растопыренных веток,
Исполняя последний природы каприз.

После будет еще тепло бабьего лета,
Но когда его сменят косые дожди,
И тогда не поблекнет та радужность цвета,
И предвестие светлых надежд впереди!

Михайло Милий

Поєднує в собі два таланти - фізика і лірика / за освітою - фізик /. Пише про кохання, про улюблене місто Одесу, красу життя і світу. Його вірші світлі, ліричні та правдиві.

Ты только позови, любимая.
Я без раздумий прилечу
Летит стремглав стрела игривая
Я обгоню. Мне по плечу.

Ты только позови, любимая.
Преграды на пути смету.
Любая боль преодолимая
Любые тяжести снесу.

Ты только позови, любимая.
Не можешь крикнуть – прошепчи
Услышу голос твой любимый я
Сам прибегу. Но не молчи.

Как жесткий кнут твое молчание
И все – по раненой душе.
Боль гложет, словно в наказание,
Живу один и в шалаше.

Моя любовь, что пламя жаркое,
В котором хворостом горю.
Эх, знала б ты, какое сладкое,
Дороже золота «люблю».

Ты только позови, любимая.
И, обессилев, приползу.
Когда душа горит ранимая
Не остановит дождь в грозу.

Віктор Гурлін

Романтик, тонка чутлива людина, помічає в житті прекрасне і передає свої почуття за допомогою поезії.

Надежду каждому сулит
Рассвет, что брезжит за окном.
Шальная мысль нас окрылит
Благословенным этим днем
Проснись, любимая, проснись
С погасшей первою звездою.
И с головою окунись
В рассвет, наполненный любовью.
Услышишь трели соловья,
Он за окном поет, в саду.
Ну а с тобою рядом я,
Всю жизнь любя тебя, иду.

Володимир Неклець

Поет зі стажем. Вміє писати так, що кожен рядок його вірша проникає в душу і запам'ятовується надовго. У його віршах - простота і складність, кохання і філософія, краса і ліризм.

По сонным улицам брожу,
А надо мною звездный мир,
И там я сразу нахожу
Звезду с названием Альтаир.
И мне так хочется пойти,
Туда по Млечному пути.
И тоже звездочкою стать,
А что? Нельзя и помечтать?

Олена Степанчук

Олена пише пісні і вірші. Її поезія різнопланова, можна сказати кольорова, яскрава і неповторна. Основні теми - кохання, людські почуття, яскравість буття.

Никто не судья творцам,
Не мешайте их вдохновенью,
Не мешайте их сердцам,
Получившим благословенье.

Не мешайте мечтать и любить,
Возводит города и храмы,
Им не просто на свете жить,
Посудите об этом сами:

Вот толкует глупая чернь:
«Ну зачем нам эти творенья?
Проживем и без вдохновенья,
Ведь прекрасно живет и червь».

«Ну зачем нам их красота?
Было б что попить и поесть,
Остальное все пустота,
Суета суета она есть».

Не судите, друзья, творца.
Он божественный посланник,
Он врачует наши сердца,
Он Небес и Земли избранник.

www.arabesko.ru

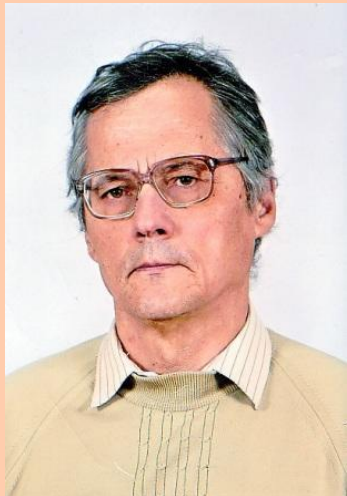
Віктор Харін

Його поезія про минуле, сьогоднішня і про майбутнє. Його поезія про любов, гідність і честь. Його поезія - мудрий порадник, наставник і товариш.

Помнишь парки и качели,
Дней весенних торжество?
Жадным взглядом мы смотрели
На ночное колдовство.
Зажигались звезды, свечи
И ночные фонари.
Как мы ждали первой встречи
И бродили до зари!
Звезды нам во след светили,
Хитро месяц щурил глаз,
Соловьи нам песни пели,
Не смотря на поздний час.

Кто-то скажет: «Что за бред?
Ты уже наверно, дед».
Я отвечу не тая:
«Это молодость моя.
Это первая весна,
Первая любовь моя.
И пока я буду жить,
Буду этим дорожить».

Петро Панасенко

*Дуже талановитий поет. Свої вірші читає напам'ять.
Вірші різнопланові і яскраві, легко запам'ятовуються.
Сатиричні, любовні, ліричні, філософські - для цього поета
немає меж і рамок, пише з легкістю і майстерністю.*

Конец благодатный апреля,
И вишня цветет за окном.
Как жаль, что свои акварели
В душе я раскрасил давно.

И полнится чувством печали
Моя утомленная грудь,
Ведь жизнь уж в конце, не в начале
Прекрасное мне не вернуть.

Оно приходило стократно,
Но отбыло, как пилигрим,
И вряд ли вернется обратно
Рассеется в дали, как дым.

И будет казаться, возможно
И то лишь, всего лишь на миг,
Что это оно осторожно
Собой украшает мой стих.

Который, сейчас, перед Вами
Ваш пишет покорный слуга,
Что было всегда оно с нами
И память о нем дорога.

Олена Казакова

Олена Казакова - це поет, який тонко відчуває наше світосприйняття, поет, що вмiє передати поетичними рядками добро, любов, щастя, радiсть. Її поезiя змушує замислюватися про сенс життя, красу людської душі.

Добро в Сердцах – незвучные слова.
Они проникнуты теплом и лаской.
От них кружится снова голова,
Они являются той дивной сказкой.

Добро в сердцах – так трепетно, легко...
От Сердца к Сердцу , в миг передаваясь,
В груди становится отрадно и тепло,
Душа трепещет, счастьем наполняясь.

Достигнуть мудрости и в этой суете...
Любить других, творить Добро без меры –
Удел лишь сильных, и не быть беде!
А Мир в себе... И нет уж той химеры!

Олена Гринько

Про цю неповторну поетесу дійсно можна сказати, що вона пише вірші, написані душею. Тонка лірична поезія, пристрасне кохання, духовність та краса Всесвіту.

Я подобна лучу. Истекая с небес
И опять возвращаясь в пространство.
Я подобна траве. Вырастая из тьмы
И опять уходя в постоянство.
Гибкий отблеск зари и сиянье дождя,
Я текуча, как сполохи света.
Этот мир посетив, как полночный вокзал,
Я уйду в дуновение ветра.

Людмила Ганнич

Пише вірші, зрозумілі і близькі кожній людині. Її вірші зачіпають за живе. Вони дуже красиві і ліричні, але в той же час сучасні і актуальні. У них відчувається колосальна енергетика, любов до життя, віра у майбутнє.

Я чувствую, что ты сейчас войдешь
И перехватит дух, и сердце обомлеет,
И взглядом синих глаз серьезно обведешь,
И с появлением твоим спокойствием повеет.
И чувство счастья, боли и тоски
В тот самый миг волной меня окатит.
И захочу коснуться я руки,
И, чтобы выразить все чувства, слов не хватит.
Я чувствую, что ты сейчас войдешь,
Разлука болью острой сердце ранит.
Я чувствую, что ты сейчас войдешь
И на душе тогда светлей и лучше станет...

Володимир Котелов

Самобутній поет. Єдиний, хто в літературному об'єднанні пише байки. Його гостре перо висміює людські пороки: боягузтво, брехливість, користолюбство, зраду. Але також пише і поезію, наповнену світлими почуттями і миром.

Снега тяжелые ушли с полей,
Весна уверенно везде шагает.
И на душе становится теплей,
Лучами солнце землю прогревает.
Проснулось все живое на земле,
Голубизна небес ласкает взор.
Растаяли печали на заре,
И пенье птиц заполнило простор.
Весна метлой унынье выметает,
На сердце тает потихоньку лед.
Надежда, как подснежник прорастает,
На новый круг планета вновь идет.

*Презентацію підготувала провідний бібліотекар
Костянтинівської центральної міської публічної
бібліотеки, куратор літературного об'єднання
«Дзеркало» Тютюнік С.О.*

2017

